Ч. 182. Середа 26 (13) серпня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Манїфестациї ческих урядників. — Протести в справі сербскої угоди торговельної. — Реконструкция сербского кабінету. — Події в Туреччині. — Справа марокканьска.

Ческі часописи доносять, що оногди перед полуднем відбули ся в Кромірижи манїфестацийні збори ческих урядників державних з Морави і Шлеска, в котрих взяло участь і кількох послів із Шлеска та делеґати товариств урядників державних. Ухвалено резолюцию в справі виданя праґматики службової опертої на авансї часовім і реформі дисциплїнарного слїдства. Резолюция містить в собі згадку о величезній дорожнї средств поживи та о грізній ситуациї, яку то викликує вклясї урядничій.

Справа сербскої угоди торговельної не втихає. Зі всїх сторін з кругів промислових і торговельних надходять протести против забаганя нїмецких і ческих аґрарників, щоби справу введеня в житє сего закона відложити на пізнїйше. Палати торговельні і товариства купецкі і промислові та поодинокі купцї і промисловцї шлють масами протести против відкладаня сеї справи. Здає ся, що правительство увзглядни̂ть їх бажаня, бо з Відня наспіла нинї вість, що угода торговельна з Сербією має вже рішучо з днем 1. вересня увійти в житє.

Нову сербску скупштину, після того, як она покінчила свої визначені досї задачі, як ухваленє буджету й торговельного договору з Австро-Угорщиною, відрочено. Рівночасно доконано реконстукциї кабінету Велїмировича через покликанє в его склад трох членів партиї молодорадикальної, як се було впрочім умовлено в хвили, коли Велїмирович обняв керму сербского кабінету. Теку судівництва обняв — Коста Тімотієвич, торговлї — Коста Ґлявінчіч а Милош Савчич став мінїстром публичних робіт. Нові мінїстри вибрали ся до Сокобану, де король Петро перебуває на лїтнім відпочинку, та зложили на его руку присягу.

З Прізрену доносять, що там утворила ся льокальна секция молодотурецкого комітету під назвою: „Адмінїстрацийний видїл комітету“, зложена з 15 осіб, між ними урядників державних, офіцирів, заступника сербского митрополита як також і з католиків. Цїлию тої комісиї буде виконуванє успішної контролї над властями льокальними в часї засїданя парляменту. Подібні видїли суть вже або творять ся й в инших містах европейских провінций і в Малій Азиї. Характеристичне єсть, що молодотурецка орґанїзация комітетова бере собі взорець з верховних властий в провінціональній адмінїстрациї.

Константинопольский комітет єдности і поступу подає до відомости, що місцевий комітет і париский „комітет децентралїзациї і приватної ініциятиви“ получили ся разом. Управляючий комітет буде мати від тепер назву: „Отоманьский комітет єдности і поступу“ а програма его єсть така сама як париского комітету. Впрочім париский комітет оснував один з людий управляючих молодотурецкою орґанїзациєю.

З Константинополя доносять: Крім австро-угорских обіцирів в вілаєтї Косово покликано до Солуня і Серреса також і російских та францускиx офіцирів жандармериї а по части вже їх і урльоповано. Подібні зарядженя наступлять небавком також і що до офіцирів анґлїйских та італїяньских. Так отже реформа, яку наміряли переводити в Македонії „приятелї“ Туреччини за помочию жандармів, розвіяла ся а „реформатори“ можуть тепер щасливо вертати назад, звідки прийшли. — Бюро Райтера довідує ся, що становище анґлїйского правительства в справі анґлїйских офіцирів жандармериї в Македонії єсть таке: Справа заграничних офіцирів в Македонії єсть тепер

4)

Дещо про волосє.

Культурно-гіґієнічна розвідка. — написав К. Вербин.

(Дальше)

3.

Фризура, коса і перука та пудер. — Краска волося і єго крашенє. — Вироби з волося і торговля людским волосєм.

Подібно як на бороду і вуси, так була з давен давна і єсть до нинї мода на спосіб чесаня волося або на фризуру. За далеко би то нас завело, як би ми хотїли тут описувати всїлякі способи чесаня волося, а може ще й у женщин; обмежимо ся тут длятого лиш на деяких загальних чертах.

Все вже — як то кажуть — бувало на сьвітї та й моду на чесанє волося не видумали аж за наших часів. Впрочім навіть і дикі племена мають свій спосіб чесаня волося. Деякі африканьскі племена н. пр. уживають замість помади коровячого лайна змішаного з родом червоної глинки, мастять тим волосє, підгортають в гору і зліплюють в горі ще ліпше тим смаробилом, засушують его та роблять тим способом фризуру, що виглядає мовби якась шапка зросла з головою, крізь котру з боку як би для окраси перепихають довгий патичок. По правдї служить сей патичок до того, щоби від часу до часу пошпортати в тій фризурі, коли зьвірина в ній за надто зачне брикати і не дає спокою.

Що стародавні Египтияни стригли й голили голови та носили перуку, се вже звістно; але они й носили переважно довге волосє та мабуть чи не перші видумали моду крутити волосє в кучери або льоки. Стриженє у них належало до релїґійного обряду і длятого египетскі єреї обстригали волосє, а в перших початках християньства робили так само й ті побожні християни, що посьвятившись Богу, жили на самотї в пустини; там могло вже оно рости їм як небудь. А що перші християньскі пустинники були в Египтї і звідтам пішов початок монастирів та чернечого житя, то й до нинїшного дня лишив ся звичай постригати ся в черцї або черницї; ті люди немов позбавляють ся тим природної краси, котра вязала їх з сьвітом.

Греки так само крутили собі волосє в кучери, але грецкі женщини анї не сплїтали волося в коси анї не крутили кучерів, лиш підгортали в гору, укладали гарно, звязували в кількох місцях а на кінци вязали узол.

Римляни посунули були моду трохи дальше. Коли до Риму спроваджено із Сицилії грецких голярів, званих в Римі „тонзорами“, почали Римляни не лиш підстригати волосє, але й мастили его пахучими оліями та крутили кучери. Римлянки носили зразу волосє як Грекинї; пізнїйше фарбували его, посипували золотим порошком і украшували дорогоцінними шпильками та уживали вже навіть фальшивого (чужого) волося.

Як опісля змінила ся мода в чесаню волося, се лишаємо на боцї; згадаємо лиш, що у Славян, іменно же у Русинів був звичай, що мужчини підголювали голови і лишали волосє лиш на самім чубку, котрим відтак вкривали цїлу голову. Звичай сей остав ся ще й до нинї в декотрих сторонах у старих людий. Від сего пішов був звичай називати Славян чубатими, а Росияни ще й нинї прозивають Русинів „хохлами“ („хохол“ значить „чуб“), за що їм Русини відплачують ся і прозивають їх задля довгих борід „кацапами“. Не була то гарна мода, але без сумнїву практична, бо хоронила від тої нечистоти на голові, яка буває часто у людий, що займають ся хлїборобством і скотарством і днюють та ночують з худобою. Звичай підголювати голови був також і в Польщі. У Росиян був з давен давна звичай носити довге волосє, розділювати его на серединї та причісувати на боки, бо так — кажуть — чесав ся Ісус Христос.

Звичай сплїтаня волося у женщин в коси єсть також дуже давний, хоч первістно, здаєсь, звязували женщини не сплетене волосє, перевязуючи его золотими ниточками і шнурками перел, як то робили ще Грекинї і Римлянки. В середновічних часах сплїтали вже жінки волосє в коси, переплїтаючи їх золотими нитками або шнурками перел та стяжками. — Коси но-

предметом переговорів між державами а правительство есть взагалї тої думки, що всяка акция, яку би розпочато, мусить бути вислїдом межинародної угоди.

Як тепер показує ся, давний султан марокканьский Абдул Азіс не попав ся в неволю свого брата Мулея Гафіда. Він в супроводї своїх достойників Ель Мокрі, Бен Слїмана і Марабута („сьвятого“ або „божого чоловіка“) з Бу Джаб зайшов щасливо до Сеттат і має звідси поїхати до Казаблянки. Лиш завдяки тому марабутови, котрий знав дорогу і котрого особисто знають та поважають племена, проживаючі над рікою Ребія, удало ся єму уйти в суботу щасливо неволї і він страшно змучений приїхав до Сеттат. Ель Мокрі і ще другий мінїстер а може й Бен Слїман підуть з султаном на заточенє до Сириї. Чи Абдул Азіс уратував дещо з тих дороцїнностий, які лишив в Рабатї, можна сумнївати ся, бо в сїм містї настала була оногди повна анархія.

З Танґера доносять нинї: Битва коло Ель Келяа рішила ся борзо. Француські офіцири видять причину тої поражки в зрадї, однак після инших вістий битва тягнула ся від кількох днїв. Войско Абдул Азіса розбігло ся було зовсїм. В охрестности Танґера проголошено Мулея Гафіда султаном. Місто прибрало ся сьвяточно а жителї єго розпочали обходити сьвято, котре потягне ся три днї. На урядниках Абдул Азіса не допускає ся нїхто насильства.

З Парижа доносять, що правительство французске постановило держати ся в Марокку строго неутральности, доки посли не признають однодушно Мулея Гафіда султаном. Султан Абдул-Азіс зі своєї сторони не проявив нїякого наміру; він має вільну руку, скоро би хотїв станути до борби. Франция однак не буде єго нїяк підпирати. Доси межи кабінетами в Льондонї, Берлинї і Парижи не прийшло до виміни гадок.

Новинки.

Львів, дня 25-го серпня 1908

— **Перенесеня.** Гал. Дирекция почт і телеґрафів перенесла асистента почтового, Николая Дроновича, з Чорткова до Нов. Санча.

— **Дирекция** мужеской учительскеї семинариї у Львові подає до відомости, що виписи на приготовляючий курс відбудуть ся в днях 29 і 31 серпня перед полуднем. Виписи до самої же семинариї відбудуть ся в речевци, оголошенім перед фериями. З причини переповненя не буде принятий анї один кандидат з чужого заведеня.

— **Реколекциї для катихитів.** Заходом Видїлу тов—а сьв. Ап. Павла відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня та 1 вересня с. р. в духовній семинариї у Львові реколекциї для Всчр. оо. катехитів усїх категорий шкіл так народних як висшого типу. Перша реколекцийна наука буде виголошена дня 29 серпня (з суботу) о год. ½8 вечером, дальший порядок означить о. проповідник. Хто з Всчр. оо. катехитів хотїв би взяти участь в тих реколекциях, зволить зложити за цїле удержане на руки Всчст. о. Володимира Семкова, касиера Тов—а (площа сьв. Юра ч. 5) 10 К до дня 27 с. м. включно.

— **Дрібні вісти.** Делеґатами філїй „Просьвіти“ до повітових комітетів ратункових вибрані: з Косівщинї о. Ю. Герасимович, парох в Рибнім, в Рогатинщинї о. декан С. Городецький, парох у Вербилівцях і в Станиславівщинї о. Т. Матейко, парох в Оришівцях а єго заступником дра Вол. Яхович, лїкар в Станиславові. — Отворенє рускої ґімназиї у Вижници наступить вже певно дня 1 вересня с. р. До буковиньского правительства наспів вже дотичний рескрипт Мінїстерства просьвіти. — Вість подана нами за другими ґазетами про основанє приватної ґімназиї з рускою мовою викладовою в Пробіжній показала ся передчасною. Цїла справа находить ся поки що лиш у фазї проекту. — Розправу касацийну в справі Січиньского розписано на цїлий день. Проводити буде радник Двору Бучацкий; ґенеральну прокураторию буде заступати ґенеральний адвокат, радник висшого суду Цайдлер.

— **Про огонь в Йосифові** доносять із Стоянова: Займило ся в будинках Вільгельма Бішофа, а огонь при сильнім вітрі перекинув ся борзо не лиш на сусїднї будинки але навіть на стоги і полукіпки в поля на кільометр далеко, котрі згоріли до тла. Погоріло 15 господарів, а огонь знищив всї будинки разом зі всїм сегорічним добутком. Сполученим силам сторожий пожарних з Радехова, Холоєва, Витгкова і Нестанович удало ся остаточно огонь угасити і уратувати церков та приходскі будинки. Загальну шкоду обчисляють на 400.000 К а була обезпечена лиш на 150.000 К.

— **Знов отроєнє грибами.** З Ходорова привезено нинї до тутешного шпиталю цїлу родину Ваксманів, котра затроїла ся сильно грибами. Затроїли ся: Антонїя В. лїт 30, Мечислав В. лїт 20 затроєний найнебезпечнїйше, дальше 12-лїтна Софія і 6-лїтний Стефан Ваксман. Лїкар в Ходорові видячи їх грізний стан відвіз їх до Львова.

— **Нещасливі пригоди.** Дня 20 с. м. їхав гостинцем з Рудна до Самбора господар з Завидівки Никола Черевко. Підчас скорої їзди зсунув ся Черевко з воза наповненого соломою і впав на гостинець нежнвий. Чи нещасливий впав з воза діставши удар мозковий, чи дістав удар мозковий, чи дістав удар від того, що впав, годї знати. — При пересуваню возів на стациї в Перемишли в Перемишли в недїлю рано дня 23 с. м. пересувач Нерадко впав під колеса ваґона, котрі розторощили нещасливому одну ногу зовсїм, а другу поломили. Раненого відвезено до шпиталю, де єму зараз ампутовано обі ноги. Стан єго есть дуже грізний. — В Опришівцях станиславівского повіта заяятий в млинї Мойсея Пахманна, Ицко Мінцер, манїпулюючи перед кількома днями щось коло розгінного колеса, посовгнув ся так нещасливо, що триби колеса вхопили єго і роздерли на куснї.

— **Розбишацкий напад.** Дня 16 с. м. около 3 год. рано напало в Демянівцї недалеко Бурштина двох якихсь невислїджених доси розбишаків на дім тамошного горальника. Один з них станув на вартї, а другий виймивши шибу у вікнї, влїз крізь вікно до комнати, де спав горальник, а виймивши з кишенї горальника ключі зачав отвирати по черзі комоду і куфер. В комодї не знайшов нїчого, а за то з куфра взяв 60 К готівкою та зачав добувати ся до касетки зі сріблом, де був також годинник і золотий ланцушок. В тій хвили впало віко куфра з лоскотом, а від того збудив ся горальник і кинув ся на злодія, котрий пустив ся

шено спущені аж по пояс. В 17. столїтю деякі мужчини, стрійки, заплїтали собі маленькі коси, котрі їм звисами на право або й лїво від уха. Кіски тоті були ще на кінци прикрашені якимись дорогоцїнними пеленями. Декотрі заплїтали по одній з кождого боку. У Хінців, як звістно, заплїтають мужчини й доси коси, але коса уважає ся там знаком неволї і независимости справдешних Хінців від Манджурів. В найновійших часах мабуть скасовано вже там примус заплїтаня кіс.

В середновічних часах лиш вільні люди мали право носити довге волосє; всї невільні, слуги і нарід підданий, робочий та Жиди мусїли ще й відкривати перед своїми панами голови та показувати, що мають дійстно обстрижене при самій голові волосє. З того пішов теперішний звичай кланяти ся на улици здойманєм шапки або капелюха. Жидам ще й було наказано носити жовті стіжковаті капелюхи, подібні до насадженої на голову лїйки. З тої пори пішов у Жидів звичай запускати пейси і носити на голові чорну шапочку, звану опісля в Польщі „ярмулка“ а у нас „ярмурка“, котра мала очевидно заступати волосє взглядно перуку. Пізнїйше зачали були мужчини стричи волосє, аж за Людвика XIII. вернула була у Франциї знову мода носити довге волосє а то дало в половинї 17. столїтя причину до уживаня перук.

Перука стала ся була характеристикою свого часу. Слово „перука“ або „парука“ есть італїяньске і значить „накрите на голову з волося“; оно пішло первістно, подібно як і іспаньске „пелюка“, від латиньского слова „pilus“, що значить „волос“. Стародавні Римляни робили собі перуки в дуже простий спосіб: казали налїплювати собі на лисину чуже волосє за помочию твердої, відповідно закрашеної помади. Теперішний спосіб робленя перук видумав з початком 17. столїтя париский фризиєр Ерве (Ervais). Перуки виробляють лиш ручною роботою в той спосіб, що до плетінки з людского волося або із сирого шовку а також і тюлю вплїтають довге волосє пасмами по пять до дванайцять волосків. Волосє мусить до того бути відповідно очищене в водї з амоняком та вичесане в той спосіб як повісма. Особливо була в модї і відограла свого часу важну ролю перука звана „алльонж“, розділена з переду посередині з високими чубами над чолом; з обох боків звисало від неї довге волосє кучерями на груди а з заду на плечі майже аж до крижий. Сю перуку носили король і всї найвисші достойники державні а відтак і всї урядники державні без взгляду на то, чи були лисі чи нї. Перука стала ся була ношею державною. Ту француску моду переймили були й инші народи европейскі а характеристичне есть, що она задержала ся в Анґлїї ще й до нинї. Анґлїйскі судиї, коли засїдають до судової розправи, убирають на голову таку старосьвітску перуку.

Женщини під ту пору не носили перук, але за то підкладали під своє волосє подушечки з чужого волося, або ставили на голову височезне руштованє з дротів, на котре натягали своє волосє і привязували єго стяжечками. Сю моду завела тумановато але дуже красна любовниця французского короля Людвика XIV., княгиня Фонтанж (Fontange), від імени котрої остала ся ще й до нинї назва „фонтазь“ на спосіб вязаня стяжок.

Рівночасно з перукою настав також і „пудр“ себ то порошок а по правдї мука. До посипуваня перук уживано біленької, дуже мілкої пшеничної муки а посипувано так, що перуки виглядали зовсїм як сиві. Коли же від пудру дуже валяло ся одїнє, то придумано мішочки з шовку на волосє. Конець довгого волося перуки впихано в чорний звичайно мішочок і привязувано єго стяжечкою до волося. Ось до якої глупоти доводить иноді мода!

З великої і довгої перуки державної зробила ся опісля мала і коротка, котру зачали були носити всї, що зачисляли ся до інтелїґенциї а з часом перенесла ся та мода й на войско, котре аж до того часу носило довге, розпатлане волосє, котре часом в походї або підчас дощу звязувано з заду на ґуз. Але робити перуки для многих тисячів людий було й за дорого й майже неможливо. Длятого практичний пруский король Фридрих Вільгельм I. наказав був свому войску робити з власного волося нїби перуки. В тій цїли мусїв кождий вояк накручувати своє волосє на причілках і над чолом на валочки з грубого паперу. В той спосіб робили ся три великі чуби: два з боків звані „голубячими крильцями“ а третий над чолом нїби гребінь у когута званий „рунетом“. Волосє з заду мусїв кождий сплїтати в косу, котра після припису мусїла сягати аж до патронташа. А що не у кождого було так довге волосє, то вплїтано в косу ще кусень чорної уплїтки, котрою обвивано косу і надточувано нею а на кінци вязано ще й кокарду, щоби тонкий кінчик коси не виглядав як хвостик. Щоби же тота фризура добре держала ся, мащено волосє густим смаровилом а щоби знов оно не скапувало, то посипувано волосє грубою верствою питльованої пшеничної муки. До того ще мусїв кождий вояк чорнити собі вуси саджею і мастити смолою, щоби добре держали ся. — І то називало ся „европейска культура!“

(Дальше буде).

втікати. Коли горальник вхопив его за сурдут, обернув ся і стрілив з револьвера. Перепуджений горальник пустив злодія, а той вискочив вікном на улицю. Горальник побіг за ним, а тоді другий з розбишаків стрілив до него. Тоді горальник сховав ся, а розбишаки пішли спокійно до міста. По дорозі вступили ще до горальні і забрали звідтам 2 годинники і кілька штук одіня горальника.

— З головного комітету ратункового. Дня 21 с. м. відбуло ся під проводом Є. Е. п. Намістника друге засіданє головного комітету ратункового II. Намістник представив комітетови хід акциї ратункової в часі межи першим а сим засіданєм комітету. В часі тім втягнено в акцию ратункову дальших вісім повітів так, що тепер в 46 повітах суть з'орґанізовані повітові комітети ратункові. Акция ратункова може наступити лиш там, де єї конечність есть доказана, бо инакше средства, які суть до розпорядимости, роздрібнювали би ся зі шкодою для рільників потерпівших дійстно від повени, граду і зливних дощів. II. Намістник подав до відомости комітету дальші свої внесеня представлені вже Міністерству в напрямі акциї ратункової.

Опісля референт Намістництва п. староста Розвадовский представив вислід дат зібраних доси. Бракує ще дат з кількох повітів, длятого, що доставлені дати не були досить докладні і треба їх було звернути до доповненя. Із зібраних вже дат показує ся, що в 27 повітах потерпіло 386 громад від повени або граду на цілій области громади або на еї части так, що плоди рільні, именно же збіже треба уважати за знищене до тла. Загальний простір потерпівший від того нещастя виносить звиш 70.000 гектарів. Значно більші простори, бо тоті самі повіти і инші потерпіли від довготреваючих дощів, котрі не дозволили зібрати збіжа, так що оно зросло на пни. Під тим взглядом можна 46 повітів поділити на кілька катеґорий в міру того, чи ушкоджене збіжа наступило в меньшім чи більшім степени.

На основі того реферату комітет ухвалив роздати поки що 150 ваґонів жита на засів безплатно для рільників в громадах знищених повенію або градом, о скілько они не були обезпечені а 200 ваґонів жита і 100 ваґонів пшениці на засів розділити межи повіти на продаж по звичайній ціні. Для тих повітів, в котрих нещастє виступило лиш в декотрих громадах льокально і зерно може бути куплене на місци, комітет заявив ся за уділенєм комітетам повітовим деяких кредитів грошевих на закупно зерна і розділ межи пошкодованих.

На заміт репрезентанта товариства „Просьвіти", дра В. Охримовича, що заходить дуже велика диспропорция межи західною а східною Галичиною що до числа повітів, котрим має бути уділена запомога на збіжеві засіви, та що полишено деякі повіти східної Галичини, о котрих відомо, що також були навіщені повенію і слотою, — вияснив п. Намістник, що дійсно в західній Галичині повени і гради більше наробили шкоди як у всхідній части краю і що недостаток збіжа в західній части краю далеко більший чим у східній, і то чим дальше на захід тим гірше; також у східній Галичині повіти, положені на захід, більше утерпіли в урожаю збіжа ніж повіти, положені на схід. Дальше зазначив п. Намістник, що реєстр пошкодованих повітів ще не замкнений, бо з деяких повітів не наспіли ще реляциї або наспіли недокладні; а наконець запримітив, що се все відносить ся лише до запомоги в збіжу, бо зовсім инакше має ся річ що до недостатку паші для худоби, котрий дає ся сильнійше відчувати у східній Галичині ніж в західній. По переведеню дискусиї що до способу розділу запомоги в збіжу поміж поодинокі потерпівші повіти рішено, що на кождих 509 гектарів землі, цілковито знищеної повенію або градом, уділить ся безплатно (дармо) один ваґон жита на засів, а для потерпівших від слоти буде дана запомога в той спосіб, що буде ся продавати їм жито і пшеницю по зниженій ціні, а то: жито по 14 К, а пшеницю по 16 К. Дальше, з уваги що в західній Галичині трудно дістати збіжа навіть за гроші, а у східній легко можна купити збіже на місци або в околици, постановлено, що для західних повітів Намістництво достарчить збіже в натурі, а до східних повітів вишле запомогу в готівці, за котру повітові комітети закуплять збіже, потрібне на запомогу для потерпівших. На тім се засіданє закінчено, а дальше засіданє має відбути ся в короткім часі.

— Величезна катастрофа огнева в Константинополи. Від неділі по полудни горить столиця султана, місто Константинополь а катастрофа прибрала так величезні розміри, яких гут ще ніхто не запамятав. Досить сказати, що доси згоріло вже около 6000 домів і що десятки тисячів осіб лишились без криші і хліба. В огню мало згинути також богато людий. Огонь вибух около 2 год. недалеко сераскієрату (міністерства війни) і розширив ся на цілу ту часть міста, що лежить межи мошеєю султана Мегмеда а мошеєю Шахзаде, в самім осередку міста, де есть множество вузких і брудних улиць. Тут міг огонь легко перекинути ся з одного дому на другий. Огненне море тягне ся майже цілий кільометер і в ночи від него так ясно як в день а хмари диму покривають ціле місто. Сильний всхідний вітер роздуває огонь і перекидає ним щораз дальше. Близько місця катастрофи знаходять ся деякі цінні памятники старинности, котрим огонь загрожує. Так знаходить ся тут водопровід Валенса, котрий мимо того, що вже значно розпав ся, робить ще й нині свою службу. Побудоване сего водопроводу сягає часів цісаря Гадріяна. Дальше знаходить ся тут стовп цісаря Маркіяна, званий тепер „Кісташ", котрий вже значно розпав ся і есть тепер вже лиш десять метрів високий.

Телеграми.

Відень 25 серпня. Міністер робіт публичних др. Ґесманн виїхав до Інсбрука.

Христіянія 25 серпня. З причини пошести віспи, школи народні замкнені до 1-го вересня. Доси було 75 случаїв занедужаня а 3 смерти.

Мадрид 25 серпня. Після послідних вістий з іспаньского жерела в міністерстві справ заграничних уважає ся за річ імовірну, що Мулей Гафід позістане при власти і що приїде до Танґера, щоби там виробити собі признанє держав.

Перпіньян 25 серпня. Француского амбасадора в Мадриді „Ревоаля", котрий від кількох днів перебував у Франциї на курациї, покликано назад на свое становище з причини подій в Марокку.

Петербург 25 серпня. Міністерство просьвіти заборонило заведеням шкільним обходити ювилей ґр. Толстого.

Париж 25 серпня. До „Echo de Paris" доносять з Танґера, що вчера прийшло там в різницях до поважних розрухів. Француский ветеринар мусів втікати зі взгляду на вороже становище туземців.

Рим 25 серпня. (Аґ. Стеф.) З Берхтесґаден доносять, що міністер справ заграничних Тіттоні нині в подорожи з Монахова до Зальцбурґа приїде там і відбуде конференцию з секретарем державним для справ заграничних Шеном.

Петербург 25 серпня. В будинку висших курсів женьских, у вітрині до переховуваня кістяків знайдено 6 зовсім готових бомб.

Київ 25 серпня. Онгоди по полудни вибух на Подолі грізний огонь і знищив склад дерева. Шкоду обчисляють на 100.000 рублів.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнеевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, **12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·43,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлі (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, **10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави руской 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недолада. (Телефона ч. 527).